

1. punktum — idømmes sikkerhedsforvaring, ikke kunnet løslades før 8 år efter indsættelsen, mens mindstetiden for sikkerhedsforvaring iøvrigt er 4 år. Bestemmelsen har vist sig at kunne virke uheldigt i praksis, fordi den kunne være til hinder for løsladelser, der efter den dømtes forhold, som de efter en årelang forvaringstid foreligger, måtte anses for velbegrundede. Det høje minimum for den gentagne sikkerhedsforvarings varighed kunne også være medvirkende til, at domstolene i tilfælde, hvor den pågældendes forhold og hensynet til retssikkerheden talte for gentagen anbringelse i sikkerhedsforvaring, veg tilbage herfor og i stedet idømte en tidsbegrænset frihedsstraf. Ændringen vil ikke betyde, at den pågældende altid vil blive løsladt tidligere end efter den hidtidige regel, men kun, at man ikke er nødsaget til i årevis at tilbageholde en person, hvis tilbageholdelse efter fængselsnævnets opfattelse ikke længere har nogen rimelig begrundelse i hensynet til samfundets sikkerhed.

Ved en henvisning til det i § 3 foreslåede nye stk. 5 i straffelovens § 42 opnås, at retten får mulighed for at undlade straffastsættelse for forbrydelser begået af en fra sikkerhedsforvaring prøveløsladt, der skal genindsættes i sikkerhedsforvaring.

§ 6 ophæver straffelovens § 289.

Denne bestemmelse har hidtil givet politiet mulighed for indenfor et tidsrum af 5 år fra den sidste endelige løsladelse at give visse berigelsesforbrydere tilhold om til visse tider at møde og give oplysning om, hvor de bor eller opholder sig, og gøre rede for, hvorved de ernærer sig.

Bestemmelsen omfattede alene personer, der var dømt for en berigelsesforbrydelse. Forsåvidt angik andre straffede, som det ansås nødvendigt at holde under observation efter endt strafafsoning, måtte politiet udøve sin kontrolvirksomhed på anden måde bl. a. gennem oplysninger fra folkeregistrene.

Ifølge statistiske oplysninger fra rigspolitichefen, hvorom iøvrigt henvises til lovforslagets bemærkninger, er antallet af meddelte tilhold i de senere år faldet betydeligt.

For alle, der ved et tilhold fik pligt til med visse kortere mellemrum at henvende sig til politiet, betød dette en betydelig ufrihed i deres borgerlige tilværelse, og det kunne i sig selv virke hæmmende for dem i udøvelsen af deres erhverv. Hertil kommer, at opfyldelse af meldepligten efter det for justitsministeriet oplyste må antages undertiden af have medført, at personer, som de pågældende havde tilknytning til, herunder deres arbejdsgivere, fik kundskab om, at de tidligere var straffet, hvilket yderligere forringede deres muligheder for resocialisering. Nogen positiv betydning for de pågældendes